

Babička jukla do kuchyně. „Ano, věděla. Jen nevím, proč na jaře děláte vánoční cukroví a proč je máma vymódená jako na ples.“

Ondrova pusa povídalka se chystala, že babičce celou záležitost s tatínkem za tři skleněnky prozradí. Mamina ji však upcpala jednou piškotovou kuličkou a babičce jen řekla: „Nech se překvapit, babi. Myslím, že nás obě dvě čeká překvapení, jaké se nenajde ani pod vánočním stromečkem.“

Jsou-li překvapení hezká, babička proti nim nic nemá. A tak dál nevyzvídala.

TÁTA ZA TŘI SKLENĚNKY

Překvapení se dostavilo přesně dle domluvy. Přesně pět minut po páté hodině opět cinkl zvonek. Ondra nedočkal otevřel dveře a... A čekalo ho zklamání. Nestál tam žádný táta, který by se nápadně podobal Mgr. Karlu Lužinovi, ale jen knihovník Míra, co se směje s mírou.

„Nazdárek, Ondro, tak jsem tady!“

Ondra koukal na Míru, mlčel jako zařezaný, a pak vyhrkl: „Schováváš ho za zády, že jo? Ukaž mi ho! Jaký je?“

„Kdo?“

„No ten pán!“

„Myslíš tuli-pán?“ Knihovník Míra opravdu něco scho-vával za zády, ale nebyl to žádný pán, který by chtěl být Ondrovým tátou.

„Tulipán už nebyl, tak jsem koupil kosatec. Latinsky Iris,“ řekl Míra a ukázal Ondrovi fialovou kytku. „Jmenuje se podle řecké bohyně duhy, protože kosatce mají tolik barev jako ona.“

Kluk mlčel. Míra se rozpačitě usmál: „První úkol jsem splnil, ne? Jsem chytrý jako nějaký učitel. Druhý úkol zněl, že mám mít rád maminku, tak mě k ní zaved, ať jí můžu dát pusu.“

Ondra neodpovídal, a tak se Míra zeptal, jestli smí dál. Ondra přikývl a pustil Míru do bytu. Potom ho odvedl do obývacího pokoje. Maminka a babička seděly na sedačce a čekaly, jaké divadelní představení se bude dít. Že hlavní roli bude hrát knihovník Míra, poznaly, ještě než vstoupil. Obě totiž byly zvědavé, a tak poslouchaly za dveřmi. Knihovníka Míru znaly.

Míra vstoupil a obřadně se uklonil oběma ženám. „Dobrý den přeji, jsem táta na inzerát, protože jsem chytrý jako učitel, mám rád...“ Na malý okamžik zaváhal, vypadalo to, jako by zapomněl text, který se naučil. „Koukám, že

musím mít rád maminku i babičku... Aj, a já vzal jen jednu kytku.“

„Míro, co blázníte?“ Babička koukala jako ve snu. Knihovník jí políbil ruku a věnoval jí fialový kosatec. Následně přistoupil k mamince a políbil ji na tvář.

Mamince zrůžověly tváře a chtěla se ohradit, Míra ji však předběhl. „Pusu jsem ti, maminko, dát musel, aby Ondra

viděl, že tě mám rád. Kytku pro tebe nemám, přesto s prázdnou nepřicházím.“ Vytáhl jednu skleněnou kuličku a vložil ji mamince do dlaně. „Ta je tvoje, pro lásku.“ Druhou kuličku podal Ondrovi, který ho

pozorně sledoval. „Ondrova kulička je pro radost, a tu třetí kuličku, tu si nechám pro štěstí.“

Ondra se pořádně podíval na svou skleněnku. Ale vždyť je to jedna z kuliček, které našel v krabici s pokladem a kterými zaplatil za inzerát na tátu!

Míra chytil Ondru do náruče. „Takže, kamaráde, zúčtu-jeme spolu. Prokázal jsem, že jsem chytrý, že mám mámu rád, a teď bych se chtěl oženit, abych tě dostal darem. Tak šup, ať začne svatba, ať už si tě můžu rozbalit a hrát si s tebou.“

Maminka se usmívala, knihovník Míra se jí líbil. Jen babička tomu stále nerozuměla: „Může mi někdo vysvět-lit, jaké divadýlko se tady hraje?“

I Ondra vzal knihovníka na milost, vlastně by si tako-vého legračního tatínka přál. „Míra je můj táta na inzerát. Budeme mít svatbu.“

Dospěláci se rozesmáli. A smáli se ještě i u jídla, když si pochutnávali na piškotových kuličkách plněných gumo-vými hady.

Ten večer nemohl Ondra zase usnout. Měl myšlenková-ní. Myslel na maminku, kterou pozval Míra do kina.

„Copak je, Ondro, proč nespíš?“ otázala se babička, když ho přišla do pokoje zkontolovat.

Ondra se na posteli posadil. „Babi, líbí se ti Míra? Mně asi jo.“

Babička spiklenecky mrkla. „Mně taky. Tak mu drž palce, aby se líbil i maminec.“

„Budu. Budu je držet celou noc,“ přislíbil Ondra. Schoval palečky do pěstiček a stiskl je. Zavřel oči a zašeptal: „Míra je táta za tři skleněnky... za tři skleněnky...“

